

РЕШЕНИЕ

№ 7902

гр. София, 12.12.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 56 състав,
в публично заседание на 27.11.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ситнилска

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **9481** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 231 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по жалбата на А. Л. А. против заповед № 513з-4723/18.06.2019 г. на директора на Столичната дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 194, ал. 2, т. 4 във връзка с чл. 203, ал. 1, т. 13, чл. 204, т. 3 от ЗМВР му е наложено дисциплинарното наказание „уволнение“ и на основание чл. 226, ал. 1, т. 8 е прекратено служебното му правоотношение за длъжността „старши полицай“ в група „Охрана на обществения ред“ на сектор „Охранителна полиция“ към 04 Районно управление при Столичната дирекция на вътрешните работи. Наведени са доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт, поради съществено нарушение на административно производствените правила и неправилно прилагане на материалния закон. Като съществено процесуално нарушение се изтъква факта, че към датата на връчване на оспорената заповед, оспорващият се е намирал във временна неработоспособност, съгласно болничен лист № Е20198029423, издаден от УМБАЛ „Св. А.“ - С. АД за срок от 11.07.2019 г. до 04.08.2019 г. Твърденията за неправилно прилагане на материалния закон се основават на неприлагане на нормата на чл. 214, ал. 2 от ЗМВР и необективно излагане и ценене на събраните по досъдебното производство доказателства. Претендира са отмяна на оспорената заповед и присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът – Директорът на Столичната дирекция на вътрешните работи, чрез

процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата. Поддържа, че е обосновано и доказано наличието на виновно извършено от А. А. тежко нарушение на служебната дисциплина – неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. Обосновава доводи за липсата на допуснати нарушения във формата на административния акт и в дисциплинарното производство, които да са довели до нарушаване на правото на защита. Подробни съображения са изложени в депозираните по делото писмени бележки. Моли съда да постанови решение, с което да отхвърли оспорването. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Настоящият съдебен състав, след като се запозна с доказателствата по делото, прецени доводите на страните и съобрази законосъобразността на оспорения административен акт, намира жалбата за ДОПУСТИМА, като подадена от надлежна страна - адресат на оспорения административен акт, разполагаща с правен интерес, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, приложим по силата на препращащата норма на чл. 231 от ЗМВР.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

По делото не е спорно, че към датата на издаване на оспорената заповед А. Л. А. е заемал длъжността „старши полицаи“ в група „Охрана на обществения ред“ на сектор „Охранителна полиция“ при Столичната дирекция на вътрешните работи.

Повод за образуване на дисциплинарното производство срещу А. Л. А. е предложение № 513р-15641/23.02.2018 г. от заместник-директора на СДВР, изготвено въз основа на данните, съдържащи се в докладна записка №464р-1463/13.02.2018 г. по описа на ОСПСОВОР при СДВР и справка № 313р-1650/02.02.2018 г. по описа на ОДМВР-П. за образувано досъдебно производство № 70/2018 г. по описа на ОД МВР - П. за извършено престъпление по чл. 129, ал.1 и ал. 2 от НК. Данните, които се съдържат във визираните документи се отнасят до следното: на 28.10.2018 г., около 04.30 ч. в бар-клуб „С.“ [населено място] четири лица, едно от което разпознато като А. Л. А., са нанесли побой на С. С. в следствие, на което му е причинена средна телесна повреда. Със заповед № 513з-1723/28.02.2018 г. на директора на СДВР, на основание чл. 207, ал. 1, т. 2 и ал. 2 от ЗМВР, е образувано дисциплинарното производство срещу А. Л. А., определен е съставът на комисия, която да проведе дисциплинарното производство като дисциплинарно-разследващ орган при спазване на конкретни задачи и срок. Срокът за провеждане на дисциплинарното производство е удължаван няколкократно, като последно със заповед № 513з-1795/28.02.2019 г. на директора на СДВР срокът е удължен до 30.04.2019 г. С тази заповед дисциплинарно отговорното лице е запознато на 08.03.2018 г., което е удостоверено изрично с подписа му. На същата дата на служителя е връчена покана за даване на писмени обяснения № 464р-2040/08.03.2018 г., в която му е предоставен срок за даване на писмени обяснения до 13.03.2018 г. Същият се е възползвал от тази предоставена му възможност и на 12.03.2016 г. е депозирал писмени обяснения № 464р-2040/12.03.2018 г.

В хода на дисциплинарното производство от фактическа страна дисциплинарно разследващият орган е установил следното: на 28.10.2018 г., около 04.30 ч. в бар клуб „С.“ [населено място], вследствие нанасяне на удари от три лица на С. Л. С. е причинена средна телесна повреда. В резултат на извършени разпознавания е установено, че едно от тези три лица е младши инспектор А. Л. А.. Същият е свидетел на противоправното деяние-нанесен побой над С. С., но не е предприел никакви

действия да предотврати извършеното нарушение, противно на служебните му задължения като полицейски орган да предотвратява и пресича извършването на престъпления, които задължения следва да изпълнява не само в работно време но и извън работно време. Тези факти и обстоятелства се основат на събраните доказателства - обяснения на свидетелите, както и материалите по досъдебно производство № 70/2018 г. по описа на 01-во РУ на МВР – П., сл. дело № 2/2018 г. по описа на Следствен отдел към Окръжна прокуратура – П.. От правна страна деянието е квалифицирано като тежко нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл. 194, ал. 2 , т. 1 и т. 4 от ЗМВР, изразяващо се в нарушаване на чл. 67 от ЗМВР и изискванията на т. 8, т. 11, т. 12, т. 16 и т. 20 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, утвърден със заповед № 8121з-348/25.07.2014 г. на Министъра на вътрешните работи (обн. ДВ бр. 67/12.08.2014 г.), за което на основание чл. 197, ал.1, т. 6 и чл. 203, ал. 1, т. 13 от ЗМВР следва да бъде наложено дисциплинарно наказание „уволнение“. Резултатите от проведеното дисциплинарно производство са обективирани в нарочна обобщена справка № 464р-2525/18.04.2019 г. С покана № 464р-2526/18.04.2018 г., служителят е поканен да са запознае с обобщената справка и му е даден срок за предоставяне на допълнителни обяснения и възражения. На 22.04.2019 г. служителят е запознат със обобщената справка, като е удостоверил това обстоятелство с подписа си. На 13.04.2019 г. А. А. е депозирал обяснение, в което изразява възраженията си по воденето на дисциплинарното производство, установеното от фактическа страна и отрича изцяло вмененото му нарушение, като се позовава на презумпцията за невиновност по чл. 31, ал. 3 от КРБ.

На 24.04.2019 от страна на дисциплинарно - разследващия орган е изготвено становище рег. № 464р-2583, в което се потвърждават фактическите констатации от проверката и се предлага издаването на заповед за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ и прекратяване на служебното правоотношение на правните основания, посочени в обобщената справка.

В резултат на така проведеното дисциплинарно производство, след като се е запознал с писмените обяснения на дисциплинарно отговорния служител, Директорът на СДВР е издал оспорената заповед, с която на основание чл. 194, ал. 2, т. 1 и т. 4, чл. 197, ал. 1, т. 6 във връзка с чл. 203, ал. 1, т. 13, чл. 204, т. 3 от ЗМВР на А. Л. А. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и на основание чл. 226, ал. 1, т. 8 е прекратено служебното му правоотношение за длъжността „старши полицай“ в група „Охрана на обществения ред“ на сектор „Охранителна полиция“ към 04 РУ при СДВР.

Въз основа на изложеното от фактическа страна, настоящия съд обосновава следните правни изводи:

Компетентността на дисциплинарно - наказващите органи в системата на МВР е определена в нормата на чл. 204 от ЗМВР, като определящи критерии за това са заеманата от дисциплинарно отговорното лице длъжност и вида на наказанието. В т. 3 на чл. 204 от ЗМВР е посочено, че ръководителите на структурите по чл. 37 налагат всички наказания по чл. 197 на служителите на младши изпълнителски длъжности, за стажантите за постъпване на младши изпълнителски длъжности. Видно от приложената по делото заповед № 513з-707/24.01.2018 г. А. А. е преназначен на младша изпълнителска длъжност – „старши полицай“ в 02 група на сектор „С1“ към ОСПСОВОР при СДВР, която длъжност заема и към момента на издаване на приложената по делото Кадрова справка. С оглед на това, настоящият съдебен състав приема, че оспорената заповед е издадена от материално компетентния

дисциплинарно наказващ орган по чл. 204, т. 3 във връзка с чл. 37, ал. 1, т. 2 от ЗМВР – Директора на Столичната дирекция на вътрешните работи.

Оспорената заповед е постановена при съблюдаване на императивната норма на чл. 210 от ЗМВР за форма и съдържание на акта за налагане на дисциплинарно наказание. Посочената разпоредба определя, че дисциплинарното наказание се налага с писмена заповед, в която задължително се посочват: извършителят, мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението, разпоредбите, които са били нарушени, доказателствата, въз основа на които е установено, правното основание и наказанието, което се налага, срокът на наказанието, пред кои орган и в какъв срок може да се обжалва. Оспорената в настоящото съдебно производство заповед съдържа всички изискуеми реквизити, като дисциплинарното нарушение, за което е санкциониран А. А. е индивидуализирано в необходимата степен и от фактическа и от правна страна. Посочени са както разпоредбите, които са били нарушени, така и фактическите основания за издаването на заповедта - обстоятелствата, които имат значение на релевантни юридически факти и обосновават наличието на съставомерно от обективна и субективна страна поведение.

Доводите на оспорващия, че заповедта е издадена в нарушение на предписаната от закона форма, са неоснователни. Както в административния акт, така и в съпровождащите го документи - обобщена справка и становище ясно и точно е описано поведението на държавния служител, с което същият е допуснал нарушение на цитираните норми от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. Подробно са посочени и доказателствата, събрани в хода на дисциплинарното производство, като тези събрани в хода на образуваното досъдебно производство са приобщени посредством обсъждането им и оценката спрямо релевантните за дисциплинарното производство факти и обстоятелства.

При постановяването на административният акт не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Спазена е предвидената в ЗМВР и Инструкция № 8121 з-470 от 27.04.2015 г. за организацията на дейността по установяване на дисциплинарни нарушения и налагане на дисциплинарни наказания, събирането и обработката на информация за състоянието на дисциплината и дисциплинарната практика в Министерството на вътрешните работи (Инструкция № 8121 з-470/2015 г.) процедура. Дисциплинарното производство е започнало със заповед на дисциплинарно наказващия орган, съобразно изискването на чл. 207, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Оспорващият е запознат със заповедта и обобщената справка, дадена му е възможност да участва в производството и да представя доказателства, с което е спазена нормата на чл. 207, ал. 8 ЗМВР. Спазено е и изискването на чл. 207, ал. 10 ЗМВР като на служителя е дадена възможност след запознаване с обобщената справка да даде допълнителни възражения или обяснения. В съответствие с правилото на чл. 207, ал. 2 дисциплинарното производство приключва в определения срок, като е изготвено становище за наличието на основания за реализиране на дисциплинарната отговорност на жалбоподателя. Съгласно чл. 210, ал. 1 ЗМВР служителът дава писмени обяснения, които са приети от дисциплинарно наказващия орган. Дисциплинарното наказание е наложено в срока по чл. 195, ал. 2 във връзка с чл. 196 от ЗМВР. Следователно, при постановяване на оспорената заповед не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, които да имат за последица нарушаване на правото на защита на дисциплинарно отговорното лице.

Твърденията в жалбата за допуснато нарушение на чл. 206, ал. 4 от ЗМВР са

декларативни и неоснователни. Дисциплинарно наказващият орган е събрал доказателства, установяващи по несъмнен начин извършените нарушения и е оценил същите. Освен това служителят, в депозираните от него обяснения, не е посочил каквито и да било доказателства, които иска да бъдат събрани, нито е обосновавал искане да му бъде предоставена възможност да прави извлечения от събраните в хода на дисциплинарното производство доказателства.

При прекратяване на служебното правоотношение, което е законова последица от налагането на дисциплинарно наказание „уволнение“, съгласно чл. 226, т. 8 от ЗМВР, посочена като правно основание за издаване на оспорената заповед, не е допуснато и соченото в жалбата нарушение на чл. 229 от ЗМВР, а именно: забраната за прекратяване на служебното правоотношение през време на отпуск. Действително, по делото е приложен болничен лист № № E20198029423 от 14.07.2019 г. за временна неработоспособност за период от 11.07.2019 г. до 04.08.2019 г., който период обхваща и датата на връчване на оспорената заповед – 25.07.2019 г. Разпоредбата на чл. 229 от ЗМВР обаче изключва прилагането на тази забрана в изчерпателно изброени случаи, един от които е и прекратяване на служебното правоотношение на основание чл. 226, т. 8 от ЗМВР-поради налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“, какъвто е и настоящия случай.

Заповедта е издадена и в съответствие с приложимите материално правни норми. Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорената заповедта обхваща преценката дали са налице установените от дисциплинарно наказващия орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/, доколкото същите изпълват състава на посоченото в заповедта дисциплинарно нарушение и правилно ли е определен вида и размера на наложеното наказание.

В случая нарушението, за което е санкциониран А. А. се изразява в това, че в заведение бар-клуб (дискотека) в [населено място], в санитарно помещение, е станал свидетел на извършване на противоправно деяние (побой над С. С., довел до средна телесна повреда), но не е предприел каквито и да било действия за предотвратяване на деянието – задължение, вменено му от заемана от него длъжност като служител на МВР (полицейски орган), който следва да предотвратява и пресича извършването на правонарушение. С това свое деяние оспорващият е нарушил не само нормата на чл. 67 от ЗМВР, съгласно която полицейските органи предотвратяват, пресичат, разкриват и разследват престъпления, но и посочените в заповедта правила от Етичния кодекс на служителите в МВР: т. 8 (Чрез спазването на правилата на поведение, заложили в Етичния кодекс и приети от всеки държавен служител, се допринася за изграждането и утвърждаването на положителния образ на МВР), т. 11 (Етичните правила в този кодекс са приложими спрямо държавните служители за техните действия и поведение в работно и извънработно време съобразно тяхната подготовка (обща и специална) и нормативно определените им правомощия и се отнасят до: а) отношенията между държавните служители, гражданското общество и отделните граждани; б) отношенията между държавния служител и органите на съдебната власт и другите държавни органи и организации; в) отношенията на държавния служител с всички останали служители в МВР; г) правата и задълженията на държавния служител.), т. 12 Е. кодекс има за цел: а) да определи етичните стандарти за професионалната дейност на държавния служител; б) да развива култура и професионални ценности, основани на принципите на

хуманността, законността, демократичността и зачитането правата на човека; в) да подпомогне обучението на държавните служители за постигане на професионално етично поведение в тяхната работа; г) да подпомогне приобщаването на държавните служители към процеса на изграждане на обща европейска култура; д) да повиши общественото доверие към държавните служители; е) да възпитава в дух на лоялност към МВР; ж) да развива нетърпимост към корупционните прояви), т. 15 (Държавният служител съобразява законността на действията, които възнамерява да предприема, т. 16 (Стриктното спазване на закона от страна на държавния служител допринася за гарантирането на правата и свободите на гражданите, за авторитета на институциите в Република България, опазването на сигурността и обществения ред, защитата на гражданите и тяхното имущество.), т. 19 (Държавният служител пари доброто име на институцията, която представлява) и т. 20 (Държавният служител насърчава хората да спазват закона, като дава личен пример с поведението си).

Установените в хода на дисциплинарното производство факти и обстоятелства не бяха оборени в съдебното производство. Същите се потвърждават по категоричен начин и от събраните в хода на дисциплинарното производство писмени доказателства, обяснения на свидетели, както и на доказателствата, събрани в хода на образуваното досъдебно производство. Самото деяние е заснето подробно от монтираните в дискотека „С.“ - [населено място] охранителни камери. Записите от тези камери, ведно с протокол № 273 от извършена експертиза за лицева идентификация са приобщени към доказателствения материал от дисциплинарното производство. Доказателствата, събрани редовно в производството пред административния орган, които имат доказателствена сила и пред съда на основание чл. 171, ал. 1 от АПК, по несъмнен начин установяват наличието на така описаното в заповедта съставомерно деяние по чл. 149, ал. 2, т. 2 и т. 4 от ЗМВР във връзка с чл. 203, ал. 1, т. 13 от ЗМВР във връзка с т. 8, т. 11, т. 16, т. 19 и т. 20 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. Установеното поведение на оспорващия – нарушаването на правила, определени в Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР е тежко нарушение на служебната дисциплина, което по никакъв начин не би следвало да е пример за подражание, поради което и законодателят го е квалифицирал като тежко дисциплинарно нарушение по чл. 203, ал. 1, т. 13 от ЗМВР, което се наказва с най-тежкото дисциплинарно наказание. Нарушаването дори само на една от посочените разпоредби на Етичния кодекс за поведение на държавните

служители в МВР е достатъчно да се приеме, че в случая е налице нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл. 194, ал. 2 т. 4 от ЗМВР. За така извършеното нарушение – неспазване на етичните правила и уронване на престижа на службата, законодателят е предвидил налагане на наказание „уволнение“, съгласно чл. 203, ал. 1, т. 13 от ЗМВР. Е. кодекс за поведение на държавните служители в МВР изисква поведението на полицейския служител да допринася за изграждането и утвърждаването на положителния образ на МВР в обществото. Това от своя страна, изисква спазването на отдели етични принципи за поведение, сред които са и тези посочени в заповедта. За деяние, несъвместимо с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващо престижа на службата, чл. 203, ал. 1, т. 13 предвижда налагане на най-тежкото наказание, а именно „уволнение“. А под „уронване престижа на службата“ следва да се разбира и установи такова поведение на държавния служител в МВР, с което са стига до намаляване на авторитета на полицията пред обществото, на което тя е призвана да служи, за да защитава живота, здравето и имуществото на гражданите, да опазва обществения ред и да противодейства на престъпността при стриктно спазване на закона. В настоящия казус, деянието на оспорвания е не само в разрез с етичните правила, но то е станало обществено достояние и е рефлектирало върху доброто име на МВР. При констатиране на нарушение на етичните правила, в хипотезата на чл. 203, ал. 1, т. 13 от ЗМВР, дисциплинарно наказващият орган действа в условията на обвързана компетентност, изключваща преценка за налагане на друго по вид, респективно и по размер наказание.

Неоснователни са доводите, изложени в жалбата за нарушаване на презумпцията за невинност, установена в чл. 31, ал. 3 от КРБ, съгласно която обвиняемият се смята за невинен до установяване на противното с влязла в сила присъда. Това е така тъй, като фигурата на обвиняемият, който е субект на защита с тази презумпция, е присъща само и единствено на наказателното производство, но не и на дисциплинарното производство. В тази връзка следва да се отбележи и изричната разпоредба на чл. 194, ал. 3 от ЗМВР, по силата на която държавните служители в МВР носят дисциплинарна отговорност, независимо че деянията им могат да са основание за търсене и на друг вид отговорност. В настоящия случай дисциплинарната отговорност на оспорвания е ангажирана не за извършено от него престъпление, а за деяния, осъществени под формата на бездействие, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата. Престъпления и престъпни обстоятелства,

съгласно българското законодателство, могат да се установяват само по два начина: от наказателния съд чрез осъдителна присъда и по реда на чл. 124, ал. 5 ГПК, при изчерпателно изброени хипотези, в които граждански съд може да се произнесе по предявен иск за установяване на престъпно обстоятелство.

Посочването в заповедта на факта на образувано досъдебно производство не следва да се тълкува като презюмиране от страна на административния орган на извършено от служителя престъпление. Нито един от фактическите и правни изводи на органа, изложени в оспорения административен акт, не сочи на възприет подобен аргумент. Въпросът дали обективизираното от А. А. деяние осъществява и състав на престъпление, е предмет на отделно производство, подчинено на специфични ред и правила за доказване.

Не могат да бъдат споделени и доводите изложени в жалбата за незаконосъобразност на наложеното наказание уволнение, поради неприлагане на нормата на чл. 214, ал. 2 от ЗМВР. На първо място, тази норма е обявена за противоконституционна с Решение № 10 на КС на РБ - бр. 48 от 2018 г. На второ място, в хипотезите на отстраняване от длъжност, уредени в чл. 214, ал. 1 от ЗМВР административният орган действа в условията на оперативна самостоятелност, а не при обвързана компетентност, т. е. той „може“ да отстрани държавен служител от длъжност, но не е длъжен да стори това.

В заключение, настоящият съдебен състав намира за необходимо да отбележи, че оспорената заповед е и в съответствие с целта на закона, която изисква службата в МВР да се упражнява от служители, които спазват нормативните актове и опазват обществения ред, а не ги нарушават.

С оглед на изложеното съдът приема, че заповедта е издадена от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при постановяването ѝ не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и е в съответствие с материалноправните норми на ЗМВР и целта на закона, поради което жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора, на основание чл. 143, ал. 3 и ал. 4 от АПК, правото на разноски за производството е възникнало за ответника, на който следва да се присъдят разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение в размер, определен по правилата на чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ.

Предвид изложените съображения, Административен съд София-град, Второ отделение, 56-ти състав, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Л. А. против заповед № 513з-4723/18.06.2019 г. на директора на Столичната дирекция на вътрешните работи
ОСЪЖДА А. Л. А. да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи разноски по делото в размер на
Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд, Тричленен състав в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: